

Maragall: «Tinc dret a representar el PSC que vol una hisenda pròpia»

El diputat del PSC i exconseller d'Educació assegura que dins del grup parlamentari hi ha més diputats que pensen com ell

El diputat Ernest Maragall. Foto: Jordi Play/El Temps

El diputat socialista Ernest Maragall, que dimecres va trencar la disciplina de vot al Parlament votant a favor del pacte fiscal en contra de la postura del grup parlamentari del PSC, justifica la seva decisió i assegura a **Nació Digital** que dins el seu partit hi més diputats que estan a favor d'una hisenda pròpia.

-Per què decideix trencar la disciplina de vot del grup parlamentari del PSC i votar al Parlament a favor de la hisenda pròpia per a Catalunya?

Hem de fugir una mica de solemnitats, perquè tots volem el bé per al país, tant els que votem una cosa com una altra. I en el meu cas, tinc la convicció que és millor per al país una hisenda pròpia, però entenc que hi ha altres maneres de veure les coses.

-Aquesta decisió l'allunya del PSC?

No, les distàncies són mínimes, i més que contradiccions, hi ha concrecions. Per exemple, les esmenes del PSC tenien el sentit d'emfasitzar la unitat de tots els catalans al voltant d'una voluntat nítida de millorar el finançament. Després, en el camí sí que hem de ser capaços d'escatir matisos, possibilitats, solucions, instruments, etc, i és aquí on se situen les diferències. En canvi, aquest vot que he fet pot tenir més efecte que la distància real que hi pugui haver entre el meu posicionament i el de la resta del partit.

-El primer secretari del PSC, Pere Navarro, ja ha anunciat que estudiarà el cas d'Ernest Maragall?, referint-se no només a aquest vot díscol del Parlament, sinó a d'altres que vostè ha fet en ocasions anteriors. Li preocupa, la reacció que pugui tenir l'aparell?

Preocupació no és la paraula. Si es produeix alguna reacció del partit, doncs ja arribarà. El que ens ha de preocupar és tractar de ser el màxim de coherents amb la nostra pròpia convicció i la nostra tasca de representació dels ciutadans. Entenc que hi hagi aquest element de coherència de partit, de col·lectiu, però jo crec que clarament ha de quedar en segon terme si ho comparem amb la responsabilitat que tenim els polítics de respondre davant dels ciutadans.

-El partit ha deixat clar que no es pot trencar la disciplina de vot. La direcció del PSC s'ha posat en contacte amb vostè, per a demanar-li alguna explicació?

No, ja ho faran. I estic segur que en podrem parlar, com és el comportament normal de relacions

entre companys, perquè compartim idees i objectius.

-Si hi hagués una amonestació, què us plantegeu?

No em plantejo fer ciència ficció i especulació, ara mateix.

-Al PSC hi ha més diputats que haurien votat com vostè, si no fos perquè no han volgut, o no han gosat, trencar la disciplina de vot?

Tinc l'evidència dels debats previs en què tothom va expressar les seves posicions.

-Així, vostè no està sol.

En absolut, no estic sol al PSC. El que passa és que determinades expressions, com la hisenda pròpia, que són necessàries i les accepto, de vegades creen confusió i mala interpretació. Efectivament, hi ha més gent al PSC, al grup parlamentari i més enllà del grup parlamentari, que comparteixen la meva posició.

-I per què no ho han expressat al Parlament?

Això ja és un debat més de fons. Aquí tenim una cultura, una manera de fer i actuar que diu que les decisions del grup s'han de respectar, i quan la majoria decideix una cosa la minoria ha d'acatar. I això és democràcia, d'acord, però té un límit.

-Quin és aquest límit?

L'eventual contradicció entre la disciplina de vot i les conviccions de cadascú i la voluntat de representació dels ciutadans als quals representes.

-És a dir, que penseu que hi ha molts votants i simpatitzants del PSC que volen una hisenda pròpia per a Catalunya.

-Evidentment, que sí. I jo tinc dret a representar aquesta part de votants del PSC. Vull creure i defenso que l'acció que jo he fet és també un benefici per al PSC, perquè vol dir que aquest PSC també és el meu. Això no només em consta, sinó que avui s'ha fet més evident, per les mostres de suport i coincidències internes i externes que he rebut després de conèixer-se la meva decisió.

-Així, vostè no sent que hagi traït el partit.

No.

-Pensa que el seu cas és una oportunitat perquè, no només el PSC, sinó tots els partits, es

replantegin el sentit que té la disciplina de vot?

És una magnífica oportunitat, no perquè jo hagi fet res especial, sinó perquè aquesta disciplina de vot defineix una relació de distància i de desconfiança dels ciutadans envers els seus representants. I està bé que això ens ho replantegem. Si poguéssim anar capgirant el criteri vigent, i féssim una mena de contracte explícit entre les organitzacions i els diputats electes, que poséssim uns eixos que caldria respectar, a partir d'aquí hi hauria marge. I seria el partit qui s'hauria de guanyar el representant per aquelles qüestions en què discrepessin. Perquè els polítics sempre hem d'actuar en consciència davant dels ciutadans. Guanyariem més espais de llibertat individual.

-Aquí la llei electoral hi té molt a veure.

Exacte, i això que jo he fet, que és la pura normalitat i la vida diària en la majoria de països d'Europa i als Estats Units, per exemple, aquí ens sembla absolutament impensable i es produeix un daltabaix. I quan estem parlant d'una qüestió global de representació de país, això encara ha de ser més clar.